

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 670/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného spoločnosťou A3 advokátska kancelária, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, v mene ktorej koná advokát Mgr. Vladimír Misároš, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 38 K 40/2013 z 2. júna 2015 v znení jeho dopĺňacieho uznesenia z 23. júna 2015 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR 61/2015 z 8. decembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou A3 advokátska kancelária, s. r. o.,

Partizánska 25, Trenčín, v mene ktorej koná advokát Mgr. Vladimír Misároš, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 38 K 40/2013 z 2. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) v znení jeho dopĺňacieho uznesenia z 23. júna 2015 (ďalej len „dopĺňacie uznesenie“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoKR 61/2015 z 8. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 38 K 40/2013 z 30. januára 2014 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), pričom sťažovateľ bol ustanovený za správcu podstaty úpadcu.

V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že „obdržal dňa 4. 6. 2015 uznesenie Okresného súdu Trenčín, č. k. 38 K/40/2013-1491 zo dňa 2. 6. 2015, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku OV č. 107/2015 dňa 9. 6. 2015, ktorým mu súd až po uplynutí cca viac ako 1 roka (cca 1,5 roka od vyhlásenia konkurzu) priznal paušálnu odmenu v zníženej výške 1 991,63 € z dôvodu porušenia povinností správcu do 1. schôdze veriteľov, a to najmä z dôvodu popretia prihlásených pohľadávok jednotlivých veriteľov“.

Sťažovateľ napadol prvostupňové rozhodnutie odvolaním, v ktorom namietal, že „nesúhlasí so znížením paušálnej odmeny a jej zníženie o 70 % považuje za bezdôvodné, vzhľadom na splnenie si zákonných povinností do konania 1. schôdze veriteľov, konanej dňa 12. 5. 2014. Pri výkone svojej činnosti zahŕňajúcej tiež preskúmavanie a prípadné popieranie pohľadávok postupoval s odbornou starostlivosťou. Jednotlivé prihlásené pohľadávky podrobne preskúmal a z dôvodu absencie účtovníctva a vedených exekučných konaní úpadcu, v ktorých sa následne preukázateľne našiel skrytý výťažok, ktorý do dnešného dňa nie je vysporiadaný, tieto poprel tak, ako je to uvedené v zozname pohľadávok, ktoré dňa 28. 4. 2014 doručil Okresnému súdu Trenčín. Zistenie pohľadávok sporne prihlasovaných by predstavovalo porušenie povinností správcu postupovať s odbornou starostlivosťou. Popretím sporných pohľadávok sťažovateľ postupoval v zmysle

a v súlade so ZKR. Na podklade predložených listín nebolo možné jednoznačne ustáliť výšku, poradie a dôvod prihlásených pohľadávok, nakoľko v základnej lehote na popieranie pohľadávok nebolo možné ich porovnanie s účtovníctvom úpadcu a nebolo možné ustáliť výšku plnení, ktoré sa z exekučných konaní vedených voči úpadcovi použijú na úhradu prihlásených pohľadávok. K tvrdeniu porušovateľa v 1. rade, že sťažovateľ mal namiesto popretia všetkých prihlásených pohľadávok požiadať súd o predĺženie lehoty na popieranie pohľadávok, sťažovateľ v odvolaní uviedol, že z § 32 ods. 4 ZKR nevyplýva pre správca povinnosť, ale len možnosť požiadať súd o predĺženie lehoty na popieranie pohľadávok, pričom súd, ktorý má rovnako ako správca prehľad o počte prihlásených pohľadávok, môže túto lehotu predĺžiť aj bez návrhu. Práve po skúsenosti s prístupom Okresného súdu Trenčín v konkurznom konaní úpadcu, sťažovateľ v inom konkurznom konaní, ktoré tiež dozoruje porušovateľ v 1. rade, tohto požiadal o predĺženie základnej lehoty na popieranie pohľadávok, nakoľko úpadca namietal judikované pohľadávky, avšak lehota na žiadosť sťažovateľa predĺžená nebola. Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto podľa názoru sťažovateľa zníženie paušálnej odmeny neopodstatnené.“.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa uznesením sp. zn. 1 CoKR 61/2015 z 8. decembra 2015 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Podľa sťažovateľa okresný súd napadnutým uznesením v znení jeho doplniaceho uznesenia (ktorým okresný súd zvýšil priznanú paušálnu odmenu o daň z pridanej hodnoty) a krajský súd potvrdzujúcim uznesením svojvoľnou aplikáciou ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) neopodstatnene znížili jeho paušálnu odmenu do konania prvej schôdze veriteľov, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, resp. inú hospodársku činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy sťažovateľ uvádza, že „pre sťažovateľa, ako aj pre iných správcov, platí tzv. registračný princíp, ktorý v správnom konaní organizuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Zápisom do príslušného

zoznamu správcov po vykonaní príslušnej prípravy sa sťažovateľ popri iných správcoch podľa miesta sídla stáva účastníkom osobitného trhu, ktorý je špecifikovaný obvodom príslušnosti konkurzného súdu a špecifickým predmetom činnosti správcu podľa ZKR.

Sťažovateľ má za to, že toto podnikateľské prostredie nesmie byť regulované nepriamou činnosťou konkurzného súdu. Práve naopak, tento by mal svojou činnosťou vytvárať konštantný priestor, ktorý nesmie ani priamo ani nepriamo cez rozhodovaciu činnosť súdu obmedzovať a niekoho vylučovať. Z popísaného stavu a jeho právnych dôsledkov však k tomu došlo a súdy nepriamo vytesňujú sťažovateľa z trhu, hoci tento má byť nielen prístupný a otvorený vstupu ďalších, ale logicky má byť toto prostredie také, že ktorí už na ňom sú prítomní nesmú sa im najmä prostredníctvom súdu klásť také prekážky, ktorými sa odtiaľ vylučujú. V podstate vytvorenie takéhoto vylučovacieho systému je neprípustné a neguje tým sa ústavný princíp voľnosti vstupu na trh a predstavuje aj zneužitie práva súdmi.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že uznesením Okresného súdu Trenčín, č. 38 K/40/2013-1491 zo dňa 02. 06. 2015, ktorým súd priznal sťažovateľovi paušálnu odmenu ako správcovi úpadcu [REDACTED] v konkurze... vo výške 1991,63 € v znení jeho dopĺňacieho uznesenia č. 38 K/40/2013-1511 zo dňa 23. 06. 2015, ktorým zvýšil túto odmenu o daň z pridanej hodnoty vo výške 398,33 €, ako aj uznesením Krajského súdu v Bratislave č. 1 CoKR/61/2015-1535 zo dňa 08. 12. 2015, ktorým napadnuté uznesenie Okresného súdu Trenčín č. 38 K/40/2013-1491 zo dňa 02. 06. 2015 potvrdil, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa uvedeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že uznesením Okresného súdu Trenčín, č. 38 K/40/2013-1491 zo dňa 02. 06. 2015, ktorým súd priznal sťažovateľovi paušálnu odmenu ako správcovi úpadcu [REDACTED] v konkurze... vo výške 1991,63 € v znení jeho dopĺňacieho uznesenia č. 38 K/40/2013-1511 zo dňa 23. 06. 2015, ktorým zvýšil túto odmenu o daň z pridanej hodnoty vo výške 398,33 €, ako aj uznesením Krajského súdu v Bratislave

č. 1 CoKR/61/2015-1535 zo dňa 08. 12. 2015, ktorým napadnuté uznesenie Okresného súdu Trenčín č. 38K/40/2013-1491 zo dňa 02. 06. 2015 potvrdil, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Trenčín, č. 38 K/40/2013-1491 zo dňa 02. 06. 2015, ktorým súd priznal sťažovateľovi paušálnu odmenu ako správcovi úpadcu [REDACTED] v konkurze... vo výške 1991,63 € v znení jeho dopĺňacieho uznesenia č. 38 K/40/2013-1511 zo dňa 23. 06. 2015, ktorým zvýšil túto odmenu o daň z pridanej hodnoty vo výške 398,33 €, ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 1 CoKR/61/2015-1535 zo dňa 08. 12. 2015, ktorým napadnuté uznesenie Okresného súdu Trenčín č. 38 K/40/2013-1491 zo dňa 02. 06. 2015 potvrdil.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi, aby porušovatelia spoločne a nerozdielne zaplatili primerané peňažné zadosťučinenie vo výške 5 975,00 €... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 €...“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že uznesením okresného súdu sp. zn. 38 K 40/2013 z 2. júna 2015 v znení jeho dopĺňacieho uznesenia z 23. júna 2015, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 61/2015 z 8. decembra 2015 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 38 K 40/2013 z 2. júna 2015 v znení jeho dopĺňacieho uznesenia z 23. júna 2015

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj sa domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy

pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ bol oprávnený podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v znení doplnacieho uznesenia odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 61/2015 z 8. decembra 2015

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (sp. zn. I. ÚS. 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch

a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou.

Uvedené ustálené právne názory ústavného súdu korešpondujú aj širšiemu poňatiu jeho „prieskumného“ vzťahu k všeobecným súdom. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením sp. zn. 1 CoKR 61/2015 z 8. decembra 2015, ktorým krajský súd ako odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým okresný súd priznal sťažovateľovi paušálnu odmenu v sume

1 991,63 €, ako aj potvrdil doplniace uznesenie okresného súdu o zvýšení priznanej paušálnej odmeny o DPH a zamietnutí zvyšnej časti návrhu sťažovateľa na priznanie paušálnej odmeny za výkon funkcie správcu do konania 1. schôdze veriteľov. Podľa sťažovateľa krajský súd pri určení paušálnej odmeny postupoval v rozpore s príslušnými právnymi predpismi a jeho interpretácia aplikovaných právnych noriem nezodpovedá požiadavke ústavne konformného výkladu.

Ústavný súd pripomína, že výklad ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii patrí v zásade do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Na účely posúdenia opodstatnenosti tejto časti sťažnosti ústavný súd preskúmal odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu. V ňom krajský súd najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého uznesenia okresného súdu z 2. júna 2015 v znení doplnacieho uznesenia z 23. júna 2015, pričom v tejto súvislosti okrem iného uviedol:

„Okresný súd v Trenčíne vydal dňa 02. 06. 2015 uznesenie, ktorým odvolanému správcovi [REDAKOVANÉ] ... priznal paušálnu odmenu vo výške 1.991,63 Eur. Následne súd prvého stupňa vydal dňa 23. 06. 2015 doplnacie uznesenie, ktorým priznanú odmenu zvýšil o DPH, a to o sumu 398,33 Eur a vo zvyšnej časti návrh na priznanie paušálnej odmeny za výkon funkcie správcu do konania 1. schôdze veriteľov, zamietol.

V odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že uznesením zo dňa 30. 01. 2014, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku s účinkami zverejnenia ku dňu 07. 02. 2014, vyhlásil konkurz na majetok úpadcu a do funkcie správcu ustanovil [REDAKOVANÉ]. Súdu

prvého stupňa bola v danej veci doručená dňa 05. 05. 2014 žiadosť veriteľa - [REDAKOVANÉ], o výkon dohľadu nad činnosťou správca, v ktorej tento veriteľ poukazoval na porušenie povinností pri popieraní prihlásených pohľadávok všetkých veriteľov. Súd prvého stupňa sa oboznámil s predloženým zoznamom pohľadávok všetkých veriteľov, ktorý vypracoval správca a zistil, že všetky prihlásené pohľadávky veriteľov boli popreté v časti právny dôvod pohľadávky, výška pohľadávky a vymáhateľnosť, a to všetky z rovnakého dôvodu. Správca [REDAKOVANÉ] pri popretí všetkých pohľadávok uviedol, že považuje ich za nepreskúmateľné, nakoľko dlžník nevedol účtovníctvo cca od roku 2009 a nevedie ho ani v súčasnosti, úpadca nepredložil účtovnú evidenciu, a preto nemožno porovnať účtovné stavy, správnosť a výšku prihlásenej pohľadávky veriteľov. Súd prvého stupňa zároveň zistil, že takmer 99 % prihlásených a takto popretých pohľadávok (teda aj ich vymáhateľnosť) bolo judikovaných, vykonateľných, teda tieto pohľadávky boli veriteľmi preukázané a doložené ich exekučnými titulmi. Súd prvého stupňa mal vzhľadom na toto zistenie za preukázané, že správca porušil svoje povinnosti. Na informatívnom výsluchu, ktorý nariadil súd prvého stupňa za účelom zistenia, správca nevedel zodpovedať súdu prvého stupňa relevantné otázky ohľadom jeho postupu pri popieraní pohľadávok z jeho strany, písomne sa vyjadril až dňa 31. 07. 2014. Súd prvého stupňa s ohľadom na zistenia v rámci výkonu dohľadu nad činnosťou správca, ako aj z jeho písomných vyjadrení a ďalšieho postupu v konaní zistil, že tento správca závažne porušil svoje povinnosti, keď pri popieraní pohľadávok, prihlásených pohľadávok, nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Správca poprel všetky pohľadávky veriteľov z dôvodu, že úpadca nepredložil účtovníctvo, a teda nemal ich ako porovnať, ako aj z dôvodu, že voči úpadcovi sa viedli viaceré exekučné konania, ktoré neboli zúčtované. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia vydaného dňa 23. 06. 2015 zároveň uviedol, že posúdenie dôvodnosti popretých pohľadávok prihlásených do konkurzu, ktoré vyplývajú z právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov a iných orgánov, už z podstaty veci nemôže byť závislé od stavu účtovníctva úpadcu (Ústavný súd SR č. I. ÚS 28/2010). Súd prvého stupňa zároveň zistil, že správca [REDAKOVANÉ] mal vedomosť pred vyhlásením konkurzu o vedení exekúcií na majetok dlžníka, a to zo samotnej výpovede dlžníka. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 8/2005 Z. z. v spojení s § 7 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii... bol správca povinný postupovať s odbornou starostlivosťou

a vykonávať tak i vlastné šetrenia, aby mohol zodpovedne ustáliť, ktorú pohľadávku poprie a dôvod popretia. Súd prvého stupňa v odôvodnení zároveň konštatoval, že správca mal dostatočnú lehotu na to, aby dopytom od súdneho exekútora zistil výšku pohľadávky. Súd prvého stupňa mal z výsluchu, ktorý sa konal dňa 14. 10. 2014 za preukázané, že podrobnejšie zisťovania ohľadne exekučných konaní a stavu vymožených pohľadávok správca vykonal až po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok (súdu prvého stupňa nebolo vôbec zrejmé, z akého dôvodu tak činil až po uplynutí tejto lehoty a nie počas jej plynutia, kedy mal možnosť tieto úkony vykonať, resp. požiadať súd prvého stupňa podľa ust. § 32 ods. 4 ZKR o predĺženie lehoty na popieranie pohľadávok, ak by to považoval za potrebné). Súd prvého stupňa zároveň zistil, že správca poprel pohľadávky niektorých veriteľov, o ktorých ani nemal zistené, či vôbec nejaké exekúcie voči úpadcovi viedli ...!

Podľa názoru súdu prvého stupňa je neprípustné, aby správca bez akýchkoľvek potrebných úkonov a šetrení poprel judikované pohľadávky z dôvodu, ktorý ani bližšie neprešetril, ani sa nimi bližšie nezaoberal. Ak by postupoval správca s odbornou starostlivosťou tak, že by vykonal vlastné šetrenia, mal právnu možnosť v rámci lehoty na popieranie zistiť výšku pohľadávky veriteľa, správca však nevykonal žiadne úkony smerujúce k preskúmaniu pohľadávok v rámci lehoty na ich popieranie. O tom, že správca [REDAKOVANÉ] konal pri popretí pohľadávok nie s odbornou starostlivosťou, ale účelovo a špekulatívne (s cieľom zmariť právo veriteľov na prvej schôdzi hlasovať o jeho výmene), svedčí o tom aj jeho postup v ďalšom konaní, nakoľko sa snažil zmariť každú jednu schôzdu veriteľov, ktorej programom bolo - návrh na ustanovenie nového správcu. Vypopieraním všetkých pohľadávok všetkých veriteľov správca zmariť právo veriteľov hlasovať na 1. schôdzi veriteľov o výmene jeho osoby ako správcu bez uvedenia relevantného dôvodu. Správca následne, až po vykonaní výsluchu dňa 14. 10. 2014, pozisťoval/používal pohľadávky niektorých veriteľov, zvolal schôzdu, do programu ktorej nezaradil rozhodovanie o výmene správcu. Súd prvého stupňa zároveň konštatoval, že na žiadosť súdu správca schôzdu síce zvolal, avšak na deň 27. 12. 2014 - a to na opačný koniec republiky v Medzilaborciach, čím zmariť nielen veriteľom, ale aj súdu možnosť vykonať dohľad nad jeho činnosťou aj na tejto zvolanej schôdze a súd prvého stupňa zistil, že na uvedený dátum v predmetnom hoteli v Medzilaborciach neboli vôbec rezervované priestory na účel konania schôdze veriteľov, ani [REDAKOVANÉ], ani nikým iným.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení uvádza skutočnosti, ktoré viedli k záveru o porušení povinností na strane tohto správcu. Súd prvého stupňa mal preto v konaní za preukázané, že [REDAKOVANÉ] už v čase popierania pohľadávok postupoval účelovo, v rozpore so ZKR tak, aby veritelia nemali v konkurze možnosť hlasovať o jeho výmene z funkcie správcu v predmetnej právnej veci. Vo vzťahu k týmto zisteniam, preto súd prvého stupňa ustálil, že správca nepreukázal súdu, že by pri popieraní postupoval s odbornou starostlivosťou, súd dospel k záveru, že v danom prípade ide o závažné porušenie povinností správcu postupovať s odbornou starostlivosťou a s poukazom na zistené závažné porušenia určil správcovi odmenu vo výške 30 % z odmeny, ktorá by mu inak patrila, ak by k tomuto porušeniu nedošlo. Pri krátení odmeny súd prvého stupňa prihliadol na to, že správca do konania 1. schôdze veriteľov iné úkony vykonal (spísal majetok, vyhotovil zoznam pohľadávok). Na takto zistenom skutkovom základe, preto súd prvého stupňa odvolanému správcovi priznal paušálnu odmenu vo výške 1.991,63 Eur. Doplniacím uznesením vydaným súdom prvého stupňa dňa 23. 06. 2015 pod č. k. 38 K/40/2013-1511 doplnil výrok o DPH, ktorá prináleží k určenej odmene a zároveň doplnil výrok, že vo zvyšnej časti návrh na priznanie paušálnej odmeny za výkon funkcie správcu do konania 1. schôdze veriteľov v časti sumy 5.576,58 Eur zamieta.“

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľa vyjadreným v odvolaní, keď najmä uviedol:

„Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý ustálil právny názor spočívajúci v tom, že na strane správcu [REDAKOVANÉ] došlo k naplneniu konštatovania, že tento v štádiu plynutia lehoty na popieranie, nevykonal všetky úkony, ktoré vykonať mal, alebo ktorých vykonanie bolo potrebné zabezpečiť za účelom ustálenia zistenia, či prihlásená pohľadávka veriteľa je dôvodná čo do výšky, právneho základu a vymáhateľnosti. Odvolací súd poukazuje na dikciu zákona č. 7/2005 Z. z., podľa ktorej je kompetencia preskúmania pohľadávok veriteľov zverená osobe - správcovi konkurznej podstaty, u ktorého je preukázané (zaradenie do zoznamu správcov vedeným Ministerstvom spravodlivosti SR, a to na základe kvalifikačných predpokladov, ktoré je potrebné splniť pred vykonaním zápisu do zoznamu správcov), že má všetky zákonné možnosti, predpoklady a podmienky, ktoré mu dáva zákon, aby náležite preskúmal

pohľadávky veriteľov. Preskúmanie pohľadávok veriteľov nezahŕňa výlučne a iba uspokojenia sa s tým, že absencia účtovníctva neumožňuje vykonať porovnanie prihlásených pohľadávok v zmysle ust. § 32 ods. 1 ZKR. V prípade, ak absentuje účtovníctvo úpadcu (o čom správca vedel pred začatím plynutia lehoty na popieranie prihlásených pohľadávok veriteľov), mal vykonať úkony dopytu/dotazu, aby vedel ustáliť výšku, právny dôvod vzniku a vymáhateľnosť pohľadávok najmä s ohľadom na to, že išlo v prevažnej väčšine o judikované pohľadávky vymáhané v exekučnom konaní. Podľa § 32 ods. 1 ZKR, na ktoré sa odvoláva odvolateľ vo svojom písomnom podaní zo dňa 23. 06. 2015, však jednoznačne vyplýva, že každú prihlásenú pohľadávku správca síce porovná s účtovnou a inou dokumentáciou úpadcu, zoznamom záväzkov, prihliadne na vyjadrenia úpadcu a iných osôb a vykoná aj vlastné šetrenie. S poukazom na skutočnosť, že absentovala hodnoverná účtovná dokumentácia úpadcu, o čom mal správca vedomosť pred začatím plynutia lehoty na popieranie, mal zákonnú povinnosť podľa ust. § 32 ods. 1 ZKR vykonať vlastné šetrenie, čo v rámci základnej popieracej lehoty neuskutočnil vôbec. Úkony vlastného zisťovania tento správca začal vykonávať až na upozornenie súdu po konaní informatívneho výsluchu, čo odvolací súd hodnotí ako porušenie povinností na strane správcu, čím sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým záverom súdu prvého stupňa, v ktorom tento konštatoval, že na strane správcu došlo k porušeniu jeho povinností, a tým naplnenia zákonných podmienok a predpokladov pre krátenie odmeny tohto správcu. Nie je možné prihliadnuť k odvolaniu správcu a dôvodom v odvolaní uvedených z dôvodu, že nepreukázali dôvodnosť postupu, ani v štádiu plynutia základnej prihlasovacej lehoty, ani v štádiu po jej uplynutí, dokonca niektoré úkony tohto správcu boli vykonané v rozpore s obsahom a účelom zákona, preto závery a zistenia, ktoré sú podrobne uvedené v pomerne rozsiahlom odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa, vedú odvolací súd k záveru, že postup správcu v danom prípade je vysoko neštandardný (napr. zvolanie schôdze veriteľov bez skutočného rezervovania priestorov, zistenie súdu prvého stupňa a pod.). Obrana odvolaného správcu je preto účelová a nemá žiadne právne opodstatnenie.“

K námietke absencie účtovníctva v súvislosti so zisťovaním prihlásených pohľadávok veriteľov krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„Odvolací súd poukazuje na ust. § 32 ods. 4 ZKR, kedy je zrejmé, že absencia účtovníctva úpadcu vyvolá potrebu vykonania rozsiahlejšieho zisťovania a preskúmania vecnej správnosti prihlášky veriteľa, čo do právneho základu, výšky a vymáhateľnosti, preto považuje nevyužitie tohto ustanovenia týmto správcom v jeho neprospech obrany postupu. Odvolací súd má za to, že v prípade, ak by tento správca postupoval s odbornou starostlivosťou a požiadal súd prvého stupňa z dôvodov z tohto konania vyplývajúcich o predĺženie lehoty v zmysle ust. § 32 ods. 4 ZKR, bol by jeho postup vecne správny a nebolo by možné konštatovať, že pri popretí všetkých pohľadávok všetkých veriteľov z toho istého a rovnakého dôvodu, porušil povinnosti. Opak je však pravdou a tvrdenie odvolateľa, že by mu súd lehotu nepredĺžil, nie je možné bez ďalšieho akceptovať ako dôvodnú obranu na jeho strane a k nej prihliadnúť v odvolacom konaní. Odvolací súd sa stotožňuje aj so závermi, že ďalší postup odvolaného správcu vykazuje znaky konania, ktoré nie je možné charakterizovať ako odborná starostlivosť, preto uvádza, že súd prvého stupňa postupoval vecne správne, ak konštatoval porušenie ust. § 3 ods. 2 zákona č. 8/2005 Z. z. v spojení s § 7 ZKR a na takto vecne správne zistenom skutkovom základe, preto pristúpil ku kráteniu odmeny o 70 % titulom závažného porušenia povinností na strane správcu, čím vyvodil správny právny záver, ak tomuto správcovi priznal odmenu vo výške 1.991,63 Eur, ktorú dopĺňacím uznesením vydaným dňa 23. 06. 2015 zvýšil o DPH, a to o sumu 398,33 Eur. Súd prvého stupňa zároveň postupoval vecne správne, ak návrh na priznanie paušálnej odmeny vo zvyšku, čo do sumy 5.576,58 Eur za výkon funkcie správcu do 1. schôdze veriteľov, zamietol.“

Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd nezistil, že by skutkové zistenia okresného súdu, s ktorými sa krajský súd stotožnil (pri posudzovaní otázky postupu správcu s odbornou starostlivosťou zisťovať a popierať prihlásené pohľadávky veriteľov), boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, že by mohlo zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako tak nemožno podľa názoru ústavného súdu hodnotiť za arbitrárne ani právne názory krajského súdu vychádzajúce zo skutkových zistení a vyjadrené v jeho

uznesení sp. zn. 1 CoKR 61/2015 z 8. decembra 2015. Naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené, teda tak, ako to zodpovedá požiadavkám vyvoditeľným z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu preto ústavný súd dospel k názoru, že zo záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky (určenie odmeny správcu za výkon funkcie do konania 1. schôdze veriteľov pri konštatovaní závažného porušenia povinností správcu) nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsah predložených listinných dôkazov v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v danom prípade prezentované krajským súdom.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné zdôrazniť, že konkurzné konanie je súdnym konaním, v ktorom je súd povinný vykonávať dohľad nad činnosťou správcu (§ 42 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), a preto musí v rámci tohto dohľadu bezvýhradne trvať na dodržiavaní právnych predpisov. Tento dohľad musí byť permanentný v záujme zabezpečenia plynulého priebehu konkurzného konania a efektívny z hľadiska jeho výsledku v záujme zabezpečenia čím najvyššieho uspokojenia pohľadávok veriteľov (§ 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

Podľa § 43 ods. 1 prvej vety zákona o konkurze a reštrukturalizácii správca má za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov nárok na paušálnu odmenu, ktorej výšku určí súd na jeho návrh po konaní prvej schôdze veriteľov.

Podľa § 12 ods. 2 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 28. februára 2017 (ďalej len „vyhláška č. 665/2005 Z. z.“) za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov v iných veciach patrí správcovi paušálna odmena v sume 6 638,78 €

v ostatných prípadoch, teda ak hodnota majetku uvedená v súpise majetku podstát zapísaného do súpisu majetku podstát bez poznámky v čase konania prvej schôdze veriteľov presahuje 99 581,76 €.

Podľa § 12 ods. 3 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. ak správca počas konkurzu do konania prvej schôdze veriteľov porušil svoje povinnosti, jeho paušálna odmena sa podľa závažnosti porušenia povinnosti primerane znižuje, prípadne mu vôbec nepatrí.

Podľa § 7 zákona o konkurze a reštrukturalizácii konaním s odbornou starostlivosťou sa na účely tohto zákona rozumie konanie so starostlivosťou primeranou funkciou alebo postaveniu konajúcej osoby po zohľadnení všetkých dostupných informácií, ktoré sa týkajú alebo môžu mať vplyv na jej konanie.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správcoch“) správca je povinný vykonávať správčovskú činnosť s odbornou starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí. Ak správca nemá potrebné skúsenosti alebo odborné vedomosti na riadne vykonanie niektorého úkonu správčovskej činnosti, je povinný požiadať o pomoc odborníka; ak vzhľadom na obtiažnosť prípadu by pomoc odborníka nebola účelná alebo hospodárna, je povinný odmietnuť výkon správčovskej činnosti alebo požiadať súd o odvolanie z funkcie v príslušnom konaní podľa osobitného predpisu.

V zmysle § 32 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii každú prihlásenú pohľadávku správca porovná s účtovnou a inou dokumentáciou úpadcu, zoznamom záväzkov, prihliadne na vyjadrenia úpadcu a iných osôb a vykoná aj vlastné šetrenie. Ak pri skúmaní zistí, že pohľadávka je sporná, je povinný ju v spornom rozsahu poprieť.

V zmysle § 32 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii z dôvodu vysokého počtu prihlášok alebo iného vážneho dôvodu, súd môže aj opakovane na návrh správcu alebo bez návrhu predĺžiť správcovi lehotu na popretie pohľadávok vždy najviac o 30 dní.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že na podklade predložených listín nemohol jednoznačne ustáliť výšku, poradie a dôvod prihlásených pohľadávok, keďže v základnej lehote na popieranie pohľadávok ich nebolo možné porovnať s účtovníctvom úpadcu. Taktiež uvádza, že dôvodom popretia prihlásených pohľadávok bola absencia účtovnej dokumentácie úpadcu.

Ústavný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že správca, ktorý v prípade absencie účtovnej a inej dokumentácie úpadcu je povinný pred popretím pohľadávok vykonať aj vlastné šetrenie, bezdôvodne nevyužil právo požiadať súd v zmysle § 32 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii o predĺženie lehoty na popretie pohľadávok. Pritom zákon správcovi umožňuje požadovať predĺženie lehoty na popieranie aj opakovane bez obmedzenia. Tvrdenie sťažovateľa, že takúto možnosť nevyužil len z dôvodu poznatkov o rozhodovaní okresného súdu v iných prípadoch, neobstojí. Je pritom nepochybné, že sťažovateľ mal vedomosť o absencii účtovnej dokumentácie úpadcu ešte pred začatím plynutia lehoty na popieranie a v rozpore s § 32 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vlastné šetrenia v tejto lehote neuskutočnil vôbec.

Ústavný súd v obdobnej veci (I. ÚS 28/2010) už vyslovil právny názor, podľa ktorého posúdenie dôvodnosti pohľadávok prihlásených do konkurzu, ktoré vyplývajú z právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov a iných orgánov, už z podstaty veci nemôže byť závislé od stavu účtovníctva spoločnosti. Jedine v prípade namietania zániku takýchto pohľadávok zaplatením môže mať istú relevanciu stav účtovníctva spoločnosti, takáto námietka však nebola uvedená ani v podnete veriteľov, ani v podnete úpadcu na popretie pohľadávok konkrétnych veriteľov. Ak by aj takáto námietka uvedená bola, jej posúdenie za stavu neexistujúcej účtovnej evidencie úpadcu nemôže opomenúť vyhodnotenie vierohodnosti subjektu veriteľa namietanej pohľadávky vo vzťahu k vierohodnosti namietajúceho subjektu.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd nepovažuje ani právny záver krajského súdu, týkajúci sa závažného porušenia povinností správcu (sťažovateľa) postupovať s odbornou starostlivosťou, ako aj primeranosti krátenia paušálnej odmeny za výkon jeho funkcie

správcu do konania prvej schôdze veriteľov [ktorej návrh na priznanie sťažovateľ 23. mája 2014 doručil okresnému súdu vo výške 6 638,78 € podľa § 12 ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 665/2005 Z. z.], vyjadrený v napadnutom uznesení za svojvoľný, prijatý v zjavnom omyle konajúceho krajského súdu, resp. za výsledok formalistického výkladu aplikovaných právnych noriem. Krajský súd totiž nesporne popri vyhodnotení postupu sťažovateľa pri popieraní pohľadávok a zmarení konania schôdze veriteľov (27. decembra 2014 a 18. februára 2015) vykazujúceho znaky konania, ktoré nie je možné charakterizovať ako odbornú starostlivosť, prihliadal aj na ostatné činnosti správcu do konania 1. schôdze veriteľov, ktoré plnil riadne (odovzdanie všetkých štyroch správ včas, vyhotovenie súpisu majetku a zoznamu pohľadávok v zákonnej lehote, zvolanie prvej schôdze veriteľov v zákonnej lehote). Ústavný súd za uvedených okolností nemá žiaden ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie právnych záverov tohto súdu. Podľa jeho názoru argumentácia sťažovateľa sleduje len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre neho nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K porušeniu ústavou garantovaných práv totiž nemôže dôjsť takým rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc v súlade s platnými právnymi predpismi.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatné je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeného sťažovateľom neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný

súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenej.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 61/2015 z 8. decembra 2015

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho porušenie sťažovateľ namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ak ústavný súd za takejto situácie dospel k záveru, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak potom neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017